

De meisjes van het postkantoor

woorden **Meike Kolkman**
beelden **Petrina Derksen**

Ruimte en licht, het zijn veelgehoorde woonwensen. Loes Schleedoorn en Lily Wieskamp hebben beide, in overvloed. Tien jaar geleden kochten ze een leegstaand postkantoor in Den Haag en toverden ze het pand om tot een indrukwekkende ruimte. Een plek waar ze wonen en werken en waar ze nooit meer weg willen.

Op een mooie lentedag valt het zonlicht in brede banen door de ramen naar binnen. De hoge plafonds, witte muren en het ontbreken van tussenwanden geven een groots, luchtig gevoel. Als je goed kijkt, zie je nog dat dit ooit een postkantoor was. De kluis is nu in gebruik als boekenkast en in de oude telefooncel staat een kleurrijke verzameling vintage servies en glaswerk. In de vloer zitten drie flinke glasplaten, waardoor het daglicht ook een verdieping lager reikt. Hier bevinden zich het atelier van Lily, de slaapkamer en de badkamer. De fietsgoot langs de trap naar beneden verradt dat dit vroeger de fietsenstalling was voor het personeel van de PTT, het voormalige Staats-

bedrijf der Posterijen, Telegrafie en Telefonie. Wonen en werken worden op deze twee etages verbonden door fotograaf Loes en grafisch vormgever en beeldend kunstenaar Lily. Of zoals de buurt ze noemt: de meisjes van het postkantoor.

‘We woonden al in Den Haag’, vertelt Loes aan de grote ronde eettafel. ‘Maar we zochten een pand waarin we zowel kunnen wonen als werken. Geen gewoon huis, maar een woon-werkpand. Via via kwamen we in contact met de architect die dit postkantoor al zeven jaar in bezit bleek te hebben. Hij kon zijn woonplannen voor deze ruimte niet realiseren, maar had ook hartzeer bij de gedachte aan verkopen. Toch verkocht hij het aan ons.’ Lily vult aan: ‘De dag erna begon de kredietcrisis en vielen de banken om. Toen zaten we met een enorm klushuis zonder woonbestemming en stond ons eigen huis bijna dertien maanden te koop. We stortten ons desondanks op de verbouwing, een echte uitdaging.’

Lily vertelt dat hun huidige woon-werkplek ooit het meest be-roofde postkantoor van Den Haag was, met ramen van kogelvrij glas. 'Het stond al jaren leeg, was beschim-meld en in de muren zaten overal gaten en scheuren.' Loes: 'Het was een beetje zoals in het tv-programma Ik Vertrek, dat gevoel van "dit gaat helemaal fout". Gelukkig maakten bevriende architecten het ontwerp voor de woning, bouwvakkers de-den het grote werk. We hebben hier zelf ook geklust, anderhalf jaar lang, zes dagen per week. 's Morgens om acht uur waren we hier. Ik deed de ritjes naar de bouwmarkt, ging naar mijn werk en deed na het werk weer wat ritjes. Lily werkte samen met de bouwvakkers en stuurde ze aan.'

Vanaf dag één voelen Loes en Lily zich thuis in Den Haag-Zuid. Het is alsof ze in een dorpje zijn beland. Iedereen in de buurt is aardig. Snijdt Lily zich in haar hand tijdens het klussen, dan kan ze meteen terecht bij de overbuurvrouw die verpleeg-kundige is. Zij zorgt voor een pleis-ter, een glaasje wijn en een sigaret.

Lily denkt met plezier terug aan de klusperiode. 'Opknappen is leuk en ik kan vrij goed bedenken hoe ik iets wil hebben. Ik heb geschilderd, behang afgestoken, tegels afgebikt en linoleum stukgesneden om te kijken wat eronder zat. Ondertussen kwam Loes tijdens haar werk van alles tegen wat we konden hergebruiken. Zoals de scheepscontainer die nu midden in de ruimte staat, en fungeert als het kantoor van Loes. Alles wat we nodig hadden kwam gewoon op ons pad. Zo viste de architect onze afzuigkap uit een afvalcontainer in Wassenaar en stond ons boeken- annex plantenrek ooit weg te roesten voor een fotografiezaak.'

‘Dat talent, om die dingen te zien, dat kun je niet kopen’ vervolgt Loes. Het is een thema dat ook terugkomt in het werk van beide vrouwen. Kijken naar wat er op je afkomt, het ontdekken van mooie dingen en vervolgens creëren. Lily: ‘De meeste 3D-werken die ik maak, komen voort uit wat ik zomaar vind. Dan heb ik iets voor ogen en kom ik dat vervolgens tegen op straat of in de kringloopwinkel.’

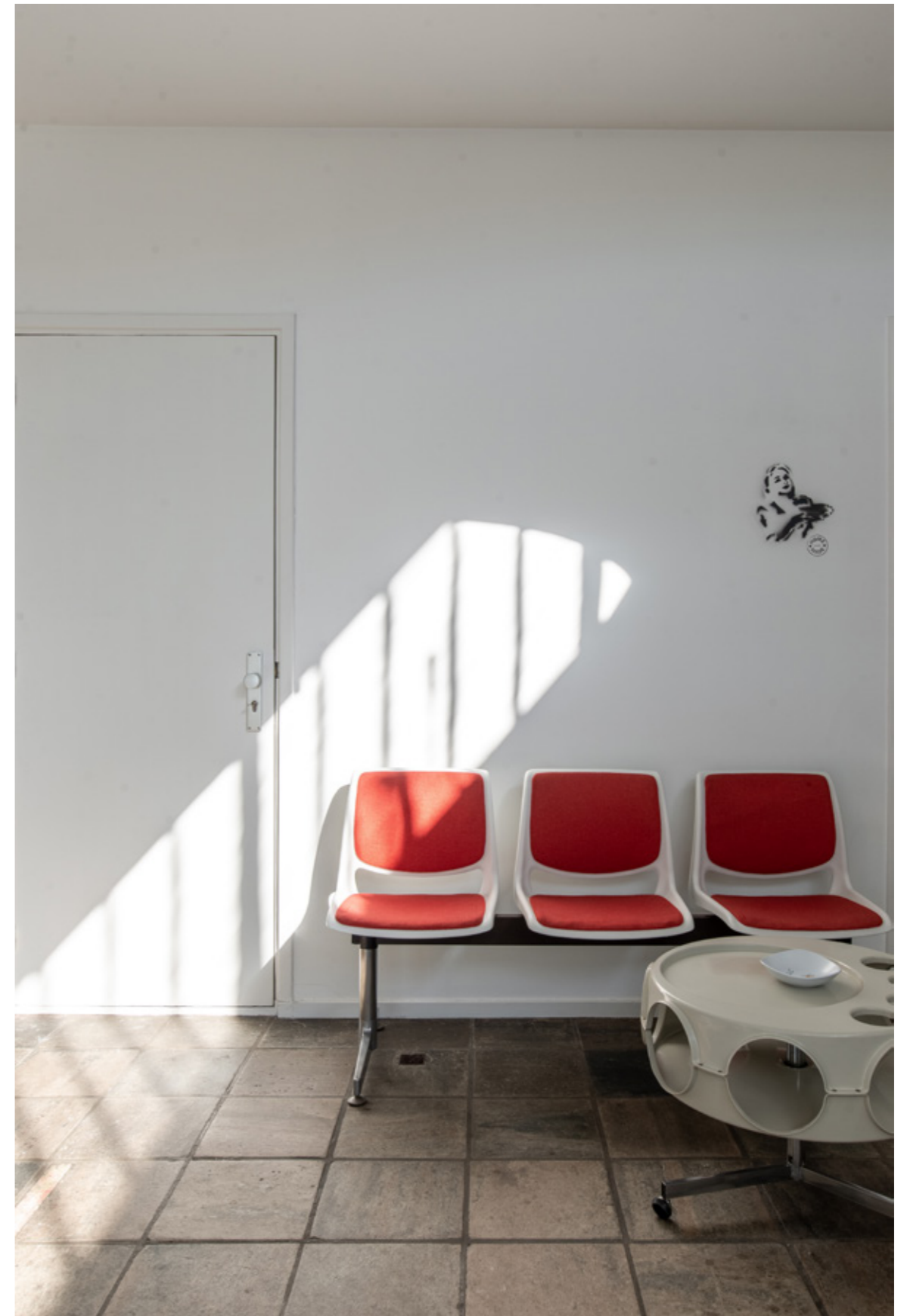
Ook de meubels in het vroegere postkantoor zijn deels gevonden of gekregen. Niet omdat een vintage inrichting nu toevallig hip is, maar omdat Loes en Lily altijd al zo woonden. De rode stoel van Artifort, de zwarte bank ontworpen door Gijs van der Sluis (een zeldzaam twistpunt over smaak) en de grijze metalen kantoorkasten: ze zijn allemaal door toeval op hun pad gekomen. De jaren ’50-keuken is een originele

American Kitchen die helemaal door Lily is opgeknapt. ‘Spullen verzamelen zich hier vanzelf. In het begin was het hier nog heel kaal, nu is het precies goed.’

Loes: ‘Net zoals je toevallig een stoel of kast vindt, zo vind ik buiten soms de mooiste beelden om te fotograferen. Dat is echt magie, want het is er gewoon. Ik probeer uit de alledaagseheid het bijzondere te halen. Daarom is studiofotografie ook niet zo mijn ding. Ik werk liever op locatie. Ik fotografeer om een verhaal te vertellen en ik kan creatiever zijn als ik op pad ben, dan moet ik improviseren. Ik werk met natuurlijk licht en, als het moet, met zacht flitslicht. Het bewerken van de beelden doe ik op mijn werkplek, de container. Toch bewerk ik het liefst zo min mogelijk, want ik houd niet van nep.’

In de woonkamer, tegenover de container, hangt een grote foto die Loes maakte. Verspreid door de woning en ook in het atelier, vind je overal werk van Lily. Beelden, vazen, schilderijen en andere objecten zoals een collage van spullen die ze vond op het strand. ‘Een vriendin van mij woont op Aruba, ik ga af en toe bij haar op bezoek. Er zijn veel ruige stranden, waar het heel rustig is. Op die stranden ligt, helaas, enorm veel plastic. Daar ga ik juttten. Ik kom dan met zakken vol terug. Speelgoed, plastic flessen: van alles en nog wat en in de mooiste kleuren. Soms maak ik werk van spullen van vrienden die dan net hebben opgeruimd.’

‘Exposeren is niet echt mijn ding omdat ik het niet relevant vind om mijn werk uit te leggen. Mijn 3D-werk ontstaat intuïtief. Ik geef een draai aan bestaande, gevonden

---

ALLES WAT WE NODIG
HADDEN KWAM GEWOON OP
ONS PAD.

voorwerpen. De nieuwe vormen zijn niet direct te duiden. Hoe je ze interpreteert hangt van je persoonlijke associaties af. Ik vind het maken van kunst leuker dan exposeren, houd ervan om bezig te zijn en dingen op te knappen. Ik heb nooit géén ideeën. Soms groeit een serie uit tot een soort 'epidemie'. Dan maak ik zo twintig beeldjes in een week, en vergeet ik bij wijze van spreken om te eten en te drinken. Uit het ene beeldje vloeit bijna als vanzelf het volgende.'

Naast werk is er tijd voor lol. Loes en Lily beleven het postkantoor ook als een sociale boel. De grote ruimte maakt het tot een ideale plek voor feestjes en etentjes. 'De voetjes gaan hier regelmatig van de vloer, vooral sinds ik mijn oude muziekinstallatie weer heb aangesloten. Met een extra snoer kunnen we nu ook muziek streamen. En we genieten weer van onze oude lp's. Daarnaast houden we heel erg van koken', vertelt Loes terwijl ze de keuken laat zien. 'Dus dat doen we hier vaak voor vrienden, al gooide corona het afgelopen jaar behoorlijk roet in het eten. We willen graag nog meer uit dit huis halen, met alle ruimte die we hebben. Zo zouden we wel voor ouderen uit de buurt willen koken.'

Ideeën zat voor deze plek, die wonen en werken zo mooi verbindt. 'Wij gaan nergens anders heen. We zitten hier heerlijk in de bubbel van het postkantoor.'

